

03

Ontbijten

‘Blijf je ontbijten?’ vraagt Miezamplie, terwijl ze overeind komt.

‘Ja, dat is altijd fijn,’ vindt Marjol. ‘Denk je dat we genezen zijn van de maanziekte?’

‘Ik hoop het niet! Ik vind het een leuke ziekte.’

In huis dekt Miezamplie de tafel.

‘Waarom gebruik je het toverwoord niet, dan is de tafel zo gedekt?’ vraagt Marjol.

Miezamplie haalt de schouders op.

‘Ik ken een paar spreuken uit het hoofd, maar de meeste ben ik vergeten. Teekla ondervraagt me niet meer, dus het geeft niets.’

‘Maar je dekt de tafel minstens drie keer op een dag!’

‘Zeg jij de spreuk maar.’

‘Tabbefloet,’ tovert Marjol.

In de keuken gaat een kastdeur open. Kopjes en schoteltjes vliegen door de lucht en landen netjes op de ontbijttafel.

‘Zie je, makkelijk zo,’ lacht Marjol.

‘Maar zo saai,’ zegt Miezamplie.
Marjol ploft op een stoel.
‘Waarom bederf je het nu?’
‘Ik wil niets bederven. Ik vind het echt saai.’
‘Helemaal niet saai, het is juist gemakkelijk.’
‘Gemakkelijk ja. Maar ...’ Miezamplie kijkt bedrukt naar
de tafel. ‘Tover alles eens terug de kast in?’ vraagt ze dan.
‘Floettab,’ tovert Marjol.
In een vingerknip is de tafel weer leeg.

‘Tover alles nu terug.’

Marjol weet nu zeker dat Mieزامپلی maanziek is.

‘Tabbefloet,’ tovert ze toch.

‘Zie je wel,’ zegt Mieزامپلی.

‘Ja, de tafel is opnieuw gedekt.’

‘En alles staat op dezelfde plek als daarnet.’

‘Ja, en dan?’

‘Wacht even,’ zegt Mieزامپلی kordaat en ze loopt naar buiten. Even later is ze alweer terug met een sliert klimop, wilgenkatjes en een nest met zeven vogeleitjes.

‘Ik maak een lente-ontbijttafel,’ lacht ze.

In een paar tellen is de tafel prachtig versierd.

Marjol kijkt verwonderd naar het nest op tafel.

‘Je hebt een nest gestolen,’ zegt ze.

‘Ja. Mooi, hè!’

‘Ik eet die eitjes niet!’

‘Tuurlijk niet. Het nest is toch maar versiering. Ik breng het straks terug. Ik wilde je alleen maar laten zien hoe leuk het is om zelf de tafel te dekken,’ legt Mieزامپلی uit.

‘Wat zullen we eten?’ vraagt Marjol.

‘Verzin jij maar iets.’

Ze eten pap met een spin en een kever erin.

‘Voor een heks is dit een saai ontbijt,’ zucht Mieزامپلی.

04

Plagen

‘Pieker je nog steeds over wat heks Deeprie zei?’

‘Je hebt het woord “saai” vanochtend al vaak gebruikt,’ zucht Marjol.

‘Wil je nog altijd verhuizen?’

Marjol haalt de schouders op.

‘Waar ik ook ben, wat ik ook doe, het is saai! Ik kan niets verzinnen zodat alles een beetje anders wordt.’

‘Paa pie pee poo puu poe,’ lacht Miezamplie.

‘Wat tover je?’ vraagt Marjol.

‘Ik betoverde jou. Voel je het niet vanbinnen?’

Marjol sluit de ogen. Ze voelt niets.

‘Vanaf nu kun je nonsens praten. Iedereen zal naar je luisteren en je zeker niet saai vinden.’

‘Echt?’

‘Probeer het een keer.’

‘Kie pie kaa saa tra la la,’ zegt Marjol.

‘Het klinkt me als muziek in de oren. Wat wil het zeggen?’

‘Dat je me in het ootje neemt!’ lacht Marjol.

De heksen gieren van het lachen.

‘Zie je? Gewoon een keer iets anders doen, maakt het leven leuk.’

Marjol knikt bedachtzaam.

‘Ik kan zelf echt niets verzinnen. Vorige nacht wilde ik de maan doven, maar dat mag niet van het toverboek. Dan bedenk ik eindelijk eens iets!’

‘Af en toe iets doen wat niet mag, kan heel plezierig zijn,’ fluistert Miezamplie. ‘Alois is mijn vriend en het is een mensenkind! Ik beleefde heel wat avonturen met hem en ik werd ervoor gestraft, maar het was niet saai en ten slotte vonden de heksen het niet meer zo erg.’

‘Verzin jij iets voor me?’

‘Dat moet je zelf doen,’ zegt Miezamplie kordaat.

‘Dat kan ik niet!’ brult Marjol.

‘Nonsens! Zonet heb je Kie pie kaa saa tra la la verzonnen. Sommige heksen moeten opnieuw leren om nonsens te verzinnen, maar jij kunt het nog.’

‘Denk je?’ vraagt Marjol onzeker.

‘Jazeker! Komaan, we gaan Deeprie plagen.’

Deeprie zit in het gras met Pineute op schoot.

‘Doe tuu kee maa soo taa laa!’ roept Miezamplie.

‘Wat zeg je?’ Deeprie kijkt verrast op.
De twee heksen landen in de tuin.
‘Kaa mie boe koe tra sa paam,’ lacht Marjol.
‘Ik begrijp je niet! Zeg het nog een keer?’
‘Volgens mij word je doof,’ plaagt Miezamplie.
‘Taa paa kaa,’ doet Marjol erbovenop.
‘Jullie vertellen nonsens!’ sneert Deeprie.
‘Paai kaai laai baai,’ galmt Miezamplie.
Pineute blaft.
‘Houd ermee op!’ roept Deeprie. ‘Je maakt Pineute bang.’
‘Paai en kaai, rijmt op saai,’ zegt Pineute.
‘Je bent slimmer dan Deeprie,’ lacht Miezamplie.
Ze springt terug op haar bezem. Marjol volgt snel.
‘Gaan we bij Teekla langs?’
‘Twee keer dezelfde grap uithalen is niet leuk. Verzin jij eens wat,’ zegt Miezamplie.
‘Ik weet niets,’ zucht Marjol.
Met gebogen rug vliegt ze naar huis.

05

Helemaal anders

Marjol schudt het hoofd. Hoe kan ze iets verzinnen? Ze zucht en zucht. Wacht eens even ... Miezamplie zei dat iets doen wat niet mag, niet saai is.

Marjol pijnigt zich het hoofd. Waarom kregen de andere heksen ooit straf? Meestal kwam het door heksenstreken in mensenland. Ik moet naar mensenland, denkt ze. Maar wat kan ik er doen? Miezamplie vertelde ooit dat mensen die krullen hebben graag sluike haar willen.

‘Morgenochtend ga ik op zoek naar een kapper!’ jubelt Marjol.

Voor het eerst sinds lang slaapt ze diep en rustig.

Al vroeg in de ochtend vertrekt Marjol. Ze roept overmoedig: ‘Rapidomusk!’ en ze schiet vooruit met de snelheid van een raket.

Wanneer ze voorbij het nest van Uil zoekt, juicht ze: ‘Ik ga iets doen wat niet mag!’

Uil trekt één oog open, maar Marjol is al verdwenen.

Vanop haar bezem zoekt Marjol een rustige straat.
Ze landt, tovert haar bezem klein en stopt hem in de zak
van haar jurk. Dan gaat ze op zoek naar een kapper. Een
paar straten verder vindt ze er al eentje.

Bij Bragiet

Nieuwe lente, nieuw kapsel

Marjol giechelt. Er staat een dame met een roodoran-
je hanenkam op de poster. Dat is beslist iets voor mij,
denkt de heks vrolijk.

Marjol besluit zichzelf niet om te toveren in een gewone
vrouw. Dan verdwijnt de hanenkam zodra ze weer een
heks wordt. En Marjol wil het kapsel koste wat het kost
aan de andere heksen laten zien.

Zonder verder na te denken, gaat ze naar binnen.

‘Ik wil dat,’ wijst ze.

‘Nog even wachten graag,’ zegt de kapster.

‘Ben jij Bragiet?’ vraagt Marjol.

‘Ja, als ik klaar ben met dit meisje, is het jouw beurt.’

Marjol zucht blij. Zo’n hanenkapsel heeft geen enkele heks al ooit gehad. Wat zal Deeprie grote ogen trekken ...

Bragiet onderbreekt haar gepeins.

‘Je mag gaan zitten aan de wastafel.’

‘De wastafel?’

‘Daar,’ wijst de kapster.

‘Ik wil niet gewassen worden. Ik wil een hanenkam,’ zegt Marjol.

‘Voor ik je haar knip, was ik het eerst,’ legt Bragiet uit.

‘Kun je mijn haar rood en oranje kleuren?’

Bragiet knikt.

‘Het hanenkamkapsel is een goede keuze, dan valt je lange neus minder op. Maar je hebt zoveel krullen ... Dat wordt niet gemakkelijk.’

‘Hoezo?’

‘Rond de oren en in je nek, word je geschoren. Als je haar dan weer gaat groeien, krijg je kleine krulletjes. Je moet alles elke dag weer rechtop zetten. Heb je daar de tijd voor?’

‘Ik heb alle tijd van de wereld,’ lacht Marjol.
Maar ze schrikt wanneer Bragiet de tondeuse aanzet.
‘Wat is dat voor een ding?’
Bragiet lacht: ‘Zodra ik deze in je haar heb gezet, is er geen weg terug.’
Marjol knijpt de ogen dicht.
‘Vooruit dan maar,’ zegt ze.
Pas wanneer de tondeuse zwijgt, durft ze weer te kijken.
‘Heksepietse!’ roept Marjol.
Ze herkent zichzelf bijna niet. Kaal! Alleen boven op haar hoofd zit nog haar.
Dan zet de kapster twee schoteltjes voor haar neer. Er zitten vieze papjes in.
‘Die eet ik niet,’ sist Marjol.
‘Deze smeer ik op je haar en dan wachten we een poosje.
Ze geven je haar de perfecte kleur,’ legt Bragiet uit.
Marjol twijfelt. Ze vindt het niet meer zo’n goed idee ...
‘Doe maar,’ bibbert ze dan.

‘Zo!’ zegt Bragiet. ‘Nu nog wat extra sterke gel.’
‘Wat?’
‘Die zorgt ervoor dat alles keurig rechtop staat, net zoals bij een haan.’

‘Oh,’ fluistert Marjol, terwijl Bragiet de glibberige gel op haar hoofd uitsmeert. Even later kijkt ze in de spiegel naar haar prachtige roodoranje kuif.

‘Het is toch niet saai?’ vraagt ze aan de kapster.

‘Allesbehalve saai, en hij staat je fantastisch.’ Bragiet spoelt haar handen af en loopt naar de toonbank. ‘Zo, dat maakt dan vijfentachtig euro.’

‘Wat?’

‘Het kost vijfentachtig euro,’ zegt Bragiet.

Marjols hoofd wordt zo rood als haar kuif. Ze wist helemaal niet dat mensen met euro’s betalen! Wat nu?

Bragiet kijkt haar fronsend aan.

Er zit niets anders op, denkt Marjol.

‘Steefriekoepoe,’ zegt ze en meteen staat Bragiet bevroren aan haar tafel.

Marjol rent de winkel uit. Waar haal ik euro’s vandaan? denkt ze ongerust.